

Nora Roberts

Győztes játszma

Pengeélen

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nora Roberts, 1984 – Harlequin Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *Opposites Attract* (Silhouette, Special Edition)

- *Magyarra fordította:* Zinner Judit
- Második, átdolgozott kiadás

© *Nora Roberts, 1985 – Harlequin Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *The Right Path* (Silhouette, Intimate Moments)

- *Magyarra fordította:* Radics Viktória
- Második, átdolgozott kiadás

- *Borítóterv:* Magán Sarolta

- *Kép:* Thinkstock

ISBN 978-963-448-202-4

HU ISSN 1588-8096

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 701604
- *Nyomtatás időpontja:* 2017/23.
- *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

Tartalom

Győztes játszma	5
Pengeélen	195

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

Győztes játszma

1.

– Előny Starbucknál.

Mint mindig, gondolta Asher. A hatalmas sportcsarnokban egy pillanatra feszültséggel teli csend támadt, ahogy az efféle fedett pályás sportrendezvényeken lenni szokott. A levegőben pörkölt mogyoró illata és izzadságszag keveredett, amelyet a lámpák ismerős, kellemes eleggyé melegítettek össze, valamiféle kényszerű bajtársias, baráti légkört teremtve a szorosán egymás mellett ülő nézők között. Egy kisgyerek panaszos hangon nyafogni kezdett, de lepisszegték.

A pálya közepével egy vonalban, a szélétől jó néhány sorral feljebb Asher Wolfe figyelte Ty Starbuckot, a tenisz nagymesterét, a világjáró sportolót, a siker kegyeltjét, az ő régi szeretőjét. Ismét arra gondolt – immár sokadszor a több mint két órája zajló játék során –, mennyire megváltozott. Csak arra nem jött még rá, hogy miben. Több mint három éve látta utoljára, legalábbis életben, de ezalatt a férfi nem öregedett, nem hízott, nem veszített jellegzetes lendületéből.

Az eltelt évek során Asher csak ritkán nézett meg egy-egy teniszmérkőzést a tévében. Túl sok volt az ismerős arc, de leginkább Ty látványát igyekezett kerülni. Ha véletlenül megpillantotta a nevét egy újságcikkben, vagy meglátta a fényképét a sportrovatban, esetleg a pletykaoldalon, azonnal félretette a lapot. Ty Starbuck már nem volt az élete része, s ő maga döntött így. Határozott nő lévén mindig egyedül hozta a döntéseit.

Még a mostani elhatározása is, amelynek nyomán eljött az Amerikai Fedett Pályás Teniszbajnokságra, hideg fejvel meghozott döntés volt. Mielőtt elindult, gondosan mérlegelte, mi szól az utazás mellett, és mi ellene. Végül is nem tehetett mást. Miután három év elteltével ő maga visszatér a teniszhez, a körverseny során elkerülhetetlenül találkozni fog a férfival. Jobb lesz hát mihamarabb túlesni rajta, hadd lássa a sajtó, a kollégák, a szurkolók, hogy túltette magát a három évvel ezelőtt törtéteken. Hadd vegye észre Ty is, és hadd győződjön meg róla saját maga!

Ty az alapvonal mögött állt, felkészült az adogatásra. Ugyanaz a beállítás, ugyanaz az elszánt összpontosítás, mint régen. Aztán a férfi feldobta a labdát, és visszaestében útnak indította a védjegyévé vált balkezes szervával.

Asher visszatartotta a lélegzetét, ugyanakkor hallotta kisüvíteni a levegőt a férfi tüdejéből, ahogy minden erejét beleadta az ütésbe. Egy, az ellenfelénél, a francia Grimalier-nál kisebb képességű játékosnak esélye sem lett volna belenyúlni a labda útjába, a francia azonban felvette a kesztyűt, és megkezdődött a harc.

A közönség egyre hangosabb lett, amint a labda egyre gyorsabban pattogott. Bátorító kiáltások, elismerő morajlás kísérte a két játékos kitartó helytállását. Ty játéka most is ugyanúgy vonzotta és szórakoztatta a nézőket, mint mielőtt Asher hátat fordított a tenisznek. A rajongók imádták vagy gyűlölték, de soha senki nem maradt közömbös iránta. Asher maga sem, bár nem tudta, melyik kategóriába sorolja magát. Érzései közt a tisztelet, a csodálat és a vágy zavaros egyvelege ütközött a soha el nem felejthető, örvénylő fájdalommal. A férfi lénye mégis újra megragadta. Ty Starbuck érzelmeiket csikart ki az emberből, és mit sem törődött vele, hogy az szeretet vagy gyűlölet.

Mindkét férfi sebesen mozgott, szemük a kis, fehér gömböt követte. Fonák, tenyeres, ejtés és csorgó izzadság. Ez utóbbit mind a játék, mind a közönség megkövetelte. Egy teniszrajongó látni akarta az erőfeszítést, hallani akarta a nyögéseket, a hangos levegővételt, érezni akarta a

verejtékszagot. Asher hiába határozta el, hogy szenvtelen marad, azon kapta magát, hogy ugyanazzal a csodálattal figyelni Tyt, amelyet több mint tíz éve érzett iránta.

A férfi hanyag eleganciával, ugyanakkor széleseben játszott. Hogy ez ellentmondás volna? Nem, benne egyszerre volt meg minden: erő, gyorsaság, stílus. Úgy játszott, mint egy vívó, vagy inkább mint egy kalandfilm hőse: kecses suhintásokkal, hirtelen kitörésekkel, ügyes háritásokkal, miközben szürke szemében démoni tűz égett. Az arca is kalandorra vallott: hetyke tekintetű, keskeny, csontos, ám a szája lágyan ívelt. Haja – mint mindig – hosszabb volt a kelleténél, és fekete sörényként repkedett vadul a fehér homlokpánt alatt.

Nála volt az előny, mégis úgy játszott, mintha az élete múlna ezen az egyetlen ponton. Ez az egy nem változott, gondolta Asher vadul dobogó szívvel. Annyira magával ragadta a játék, mintha ő állna ott ütővel a kézben, és róla folyna a verejték. Nyirkos volt a tenyere, izmai ugyanúgy ernyedtek el és feszültek meg, mint a játékosoké. A tenisz mindig is ilyen hatással volt a nézőkre, és Starbuck egyenesen beszippantotta, magával ragadta őket. Ez sem változott az idők során.

Ty keresztben az oldalvonal mellé ütötte a labdát, amely elsüvített a francia mellett. Asher felszisszent a sebesség láttán és attól, amilyen mesterien Ty helyezte a labdát.

– Széles – jelezte a vonalbíró érzelemmentes hangon.

A tömeg felhördült, s még akkor is zúgolódott, amikor kihirdették az egyenlőt. Ty lassan, szemét a bíróra szegezve megtörölte csuklószorítójával a homlokát. Arca kiismerhetetlen maradt, de a szeme annál többet árult el. A tömeg duruzsolva találgatta, mi lesz, Asher pedig beharapta az alsó ajkát. Ty egyetlen szó nélkül visszasétált az alapvonalra.

A lány ekkor döbönt rá, hogy ez a férfinál a változás: az önuralom. Lassan kiengedett a feszültség a vállában, és kifújta a bennrekedt levegőt. Régebben Ty ilyenkor káromkodott volna, talán még az ütőjét is a földhöz vágja. Aztán

a közönséghez fordult volna támogatásért, vagy szidta volna a nézőket, ha nem neki adnak igazat. Most viszont csak a szemében szikrázott a kordában tartott indulat, és ez nagy újdonság volt a jellemében.

Az alapvonal mögött lassan, kényelmesen felvette az alapállást, aztán olyan erővel ütött egy ászot, mintha ágyúgolyó száguldott volna át a pályán. A tömeg lelkesen helyeselt. Ty csendben, szinte pimasz türelemmel várt, amíg bemondják a pontot. Már megint nála volt az előny. Ismerve őt és a hozzá hasonlókat, Asher tudta, hogy már a következő lépését fontolgatja. Az ászra már nem is gondol, ráér később kiélvezni az emlékét. Előbb még meg kell nyernie a játékot.

A francia következő szervája egy hatalmas tenyeres röpte volt, dühös és férfias. A játékosok összecsaptak. Az ütők és a labda találkozásának hangját, a megcsúszó gumi cipőtálpak csikorgását a fán, s a versenyzők nyögéseit, ahogy minden erejüket beleadják egy-egy ütésbe, elnyomta a nézők üdvívalgása. Az izgalomtól mindenki felugrott, még Asher is, pedig észre sem vette. Egyik versenyző sem kegyelmezett a másiknak, egyre hosszabbra nyúlt a gyilkos párviadal.

A francia egy elegáns csuklómozdulattal visszaadott egy kivédhetetlennek látszó magas labdát, s ehhez az alapvonal mögé kellett rohannia. A labda mélyen a jobb adogatótérben ért földet, mire Ty egy erős fonákkal alacsonyan visszaküldte, távol az ellenfelétől, amivel véget vetett a két és fél órás játéknak, és három–egyre nyert. Ő lett az Egyesült Államok fedett pályás teniszbajnoka, a közönség hőse.

Ashert lelkes öröm töltötte el, amint Ty odalépett a hálózathoz a hagyományos kézfogásra. A játék nagyobb hatással volt rá, mint várta, de elintézte azzal, hogy a csodálata pusztán szakmai jellegű. Elgondolkodott, vajon hogyan fog reagálni a férfi, ha ennyi idő után újra meglátja őt.

Vajon nagyon megbántotta annak idején? Összetörte a szívét? Megsértette a büszkeségét? A büszkeségét talán

igen, azt el tudta képzelni. A szíve már más lapra tartozik. Bizonyára dühös lesz, ő viszont hűvös marad. A hűvös felszín megtartásához mindig is nagyon értett, ugyanúgy, mint ahhoz, hogyan kell egy magas labdát átejteni az ellenfele feje fölött. Ha majd találkoznak, egyszerűen kifogja a szelet a férfi vitorlájából. Asher szinte ugyanolyan megszállottsággal készült első találkozására Tyjal, mint visszatérésére a profi tenisz világába. És mindkét területen győzni akart. Miután Ty lezuhanyozott, és nyilatkozott a sajtónak, megkeresi, hogy gratuláljon neki, meg hogy alávesse a következő próbának. Sokkal okosabb, ha ő teszi meg az első lépést, mert így ő a felkészültebb, és a férfit éri meglepetés.

Magabiztosan figyelte, amint Ty vált néhány szót Grimalier-val a hálónál. Aztán a győztes lassan, de annál céltudatosabban elfordította fejét, és anélkül hogy végig kellett volna pásztáznia a tömeget, tekintete megállapodott egyenest Asherön. A lány önkéntelenül felszisszent. Ty mereven nézte, az ő szája meg kiszáradt. Aztán a férfi elmosolyodott, de nem melegen, hanem kellemetlen, kihívó mosollyal. A lány visszamosolygott, de inkább csak a megdöbbenéstől, semmint bátorságból. Közben a tömeg ütemesen skandálta Starbuck nevét. Tíz másodperc, tizenöt, de Ty még csak nem is pislogott, nem is mozdult. Asher szemébe fúródó tekintete leküzdötte a köztük lévő távolságot, mosolya nem halványodott. Amikor a lány tenyere már épp izzadni kezdett, a férfi félkörben megfordult üdvözölni a közönséget. Ütőjét úgy emelte a feje fölé, mint egy lándzsát. Nézőként nem lehetett nem imádni.

Tudta, gondolta Asher dühösen. Mindvégig tudta, hogy itt vagytok.

Haragja nem abból fakadt, hogy kifogtak rajta, hanem abból, ahogy Ty egy pillantással másodpercek alatt a tudtára adta, hogy a játéknak még nincs vége, és ahol játszanak, ott mindig ő a győztes.

Ezúttal nem, fogadta meg a lány, hiszen időközben ő is változott. Mégsem tudott mozdulni a helyéről. Földbe

gyökerezett lábbal bámulta az immár üres pályát. Emlékek, érzelmek, érzések kavargtak benne, körülötte pedig a játékot elemző, hazafelé induló tömeg tolongott.

A lány magas volt, nádszálkarcsú, bőrét arany színűre barnította a sok napfény. Halványszőke haját szépen formázott, rövid frizurában viselte. Ez a hajviselet jól is állt neki, és praktikus is volt a foglalkozását tekintve. A háromévesi visszavonulás idején sem változtatott rajta. Finom arcvonásai jobban illettek egy elegáns divatmagazinba, mint egy tenispályára, ahol a hőség és az erőfeszítés az úr. Magas arccsontját és ovális arcát látva bárki kirándulónak gondolta volna, aki a hétvégéjét tölti itt, nem pedig profi teniszezőnek. Kicsi, egyenes orra alatt finoman ívelt a szája, melyre csak ritkán került rúzs. A tenispályán felesleges a smink, úgymint lemosná az izzadság. Nagy, kerek szeme a kék ibolyaszín árnyalatában játszott. Mindössze annyit áldozott a hiúság oltárán, hogy sötétebbre színezte sűrű szempilláit. Míg más női versenyzők ékszerekkel, szalagokkal, masnikkal egészítették ki a teniszruhájukat, ez Ashernek eszébe sem jutott. Még a pályán kívül is inkább egyszerűen, visszafogottan öltözött.

Tizennyolc évesen egy találatkony riporter így nevezte: „Az Arc”. Majdnem huszonhárom volt, amikor visszavonult a profi játéktól, ám ez a becenév rajta ragadt. Szépséges volt ez az arc, ugyanakkor hűvös önuralmat tükrözött. A pályán egyetlen rezdüléssel sem árulta el az ellenfelének vagy a közönségnek, mire gondol, mit érez, és ez a tartás áthatotta a magánéletét is.

Olyan régóta volt a tenisz az élete, hogy elmosódott a határvonal a nő és a sportoló között. Az apja által felállított kemény, hajlíthatatlan szabályrendszer meghatározta a magánéletét. Egyetlen embernek sikerült valaha is átlépnie ezt a határt, és Asher eltökélte, hogy még egyszer nem engedi.

Amint ott állt az üres pályát nézve, arca semmit sem árult el haragjából vagy a lelkében dúló viharból. De a fájdalomtól sem, amely felkészületlenül érte. Nyugodtnak és

zárkózottnak tűnt. Annyira befelé figyelt, hogy az őt megközelítő kis csoport vezetőjének kétszer is meg kellett szólítania, hogy felhívja magára a figyelmét.

Felismerték, felfedezték a kilétét. Bár tudta, hogy ez előbb-utóbb bekövetkezik, kellemes érzés töltötte el, miközben odakanyarította az aláírását az elébe tartott noteszlapokra, programfüzetekre. Nem felejtették el az emberek.

A sorjázó kérdésekre is könnyedén adta a válaszokat még akkor is, amikor azok a Tyjal való viszonyát érintették. A rajongók megelégedtek egy mosollyal, egy kis mellébeszéléssel, azt viszont jól tudta, hogy a riporterek nem fognak. Csak remélte, hogy az ő faggatózásukra kis ideig még nem kerül sor.

Miközben az autogramokat osztogatta, és kifelé araszolt a pálya mellől, felfedezett néhány kollégát. Egy régi ellenséget, egy volt partnert párosban, néhány arcot a múltból. Hirtelen Chuck Prince-re figyelt fel, s a férfi is felfedezte őt. Ty legjobb barátja szeretetre méltó játékos volt acélos csuklóval és gyönyörű lábmunkával. Bár csak egy pillanatra kapcsolódott össze a tekintetük, Asher észrevette a csodálkozást és a kérdést Chuck szemében, mielőtt a következő rajongóhoz fordult.

Hát igen, elterjedt a híre, hogy Asher Wolfe folytatja pályafutását, gondolta szinte mérgesen. Most aztán azt kezdik találgatni – s végül meg is kérdezik –, hogy vajon a Ty Starbuckkal való kapcsolatát is ott folytatja-e, ahol abbahagyta.

– Asher! – jött feléje Chuck a pályán megszokott ruganyos léptekkel. A rá jellemző közvetlen módon megragadta a lány mindkét vállát, és cuppanós csókot nyomott a szájára. – Hé, te lány! Félelmetesen jól nézel ki.

Asher nevetve fújta ki a meglepetésszerű üdvözléstől benne rekedt levegőt.

– Te is.

Ez így is volt. Bár Chuck minden tekintetben közepeszerű volt, azaz közepesen magas, közepes testalkatú és közepesen barna, a belőle áradó energia megszépítette, és

a maga pajkos módján vonzóvá tette. Nem is vonakodott ezt kihasználni, igaz, csakis szeretetreméltó módon.

– Senki sem tudott róla, hogy eljössz – panaszkolta Chuck, átvezetve Ashert a ritkuló tömegen. – Én sem tudtam, hogy itt vagy, amíg... – A mondat vége elhalt, amiből a lány rájött, hogy barátja arra a tíz másodpercre gondolt, amíg Ty fogva tartotta a tekintetét. – ...amíg véget nem ért a meccs – fejezte be mégis Chuck a mondandóját. Megszorította a lány vállát. – Miért nem hívtál legalább fel valakit?

– Nem voltam benne biztos, hogy sikerül eljőnnöm. – Elérték végre egy üres pontot az öltözőkhöz vezető folyosón, és megálltak. – Aztán meg azt gondoltam, jobb lesz beleolvadni a tömegbe. Nem tartottam volna tisztességesnek magamra vonni a figyelmet. A játék helyett azzal lettek volna elfoglalva az emberek, hogy „a tékozló fiú viszatért”. Vagy a tékozló lány.

– Félelmetes meccs volt! – vigyorgott lelkesen a férfi. – Nem hiszem, hogy láttam Tyt valaha is jobban játszani, mint az utolsó szettben. Három ász!

– Mindig is halálosan tudott adogatni – dűnnyögte Asher.

– Találkoztál már vele?

Ha bárki más kérdezi, csupán egy hűvös, rendreutasító pillantás lett volna a válasz, Chuck viszont csak egy gyors grimaszt kapott.

– Nem. Persze megkeresem, de nem akartam a játék előtt elvonni a figyelmét. – A lány összefonta az ujjait, ahogy idegességében mindig is szokta. – Nem gondoltam, hogy észrevett.

Elvonni Starbuck figyelmét? Na hiszen! – nevetett magában Asher. Senki és semmi nem tudná elvonni a figyelmét, mihelyt kézbe veszi az ütőt.

– Majdnem beleőrült, amikor elmentél.

Chuck halk megjegyzése félbeszakította a lány elka-landozó gondolatait.

– Biztos vagyok benne, hogy gyorsan helyrejött. – Mivel a visszavágás élesebbre sikerült, mint szánta, Asher megrázta a fejét, mintha vissza akarná szívni a szavait. – Neked hogy ment a sorod? Láttam veled egy reklámot, ahol egy újfajta teniszcipő jó tulajdonságait ecsetelted.

– Hogy festettem? – húzta ki magát Chuck.

– Őszintén? – mosolygott rá a lány. – Majdnem elrohantam venni egy párat.

A férfi felsóhajtott.

– Macsóra vettem a figurát.

Asher feszültsége lassan felengedett, és elnevette magát.

– Ezzel az arccal? – Kezébe fogta Chuck állát, és ide-oda forgatta a fejét, hogy megszemlélje. – Egy ilyen képű pasira bármelyik anya szívesen rábízná a lányát. A szamár – tette gyorsan hozzá.

– Pszt! – nézett körül a férfi megjátszott aggodalommal. – Ne olyan hangosan! Tönkreteszed a jó híremet.

– A jó híreden esett némi csorba Sydneyben – emlékeztette Asher. – Mikor is? Úgy három éve? Az a vetkőzés csak, tudod...

– Egzotikus táncosnő – helyesbített Chuck önérzeten. – Az az eset nem volt más, mint kultúrák találkozása.

– Mindenesetre aranyos voltál azokkal a tollakkal a fejedben – csókolta meg nevetve Asher a férfi arcát. – Jól áll neked a piros.

– Mindannyiunknak hiányoztál – veregette meg Chuck a lány keskeny, erős vállát.

Asher elkomolyodott.

– Ó, Chuck, nekem is hiányoztatok! Te és mindenki. Talán nem is tudtam, mennyire, amíg tegnap be nem tettem a lábam a pályára. – A távolba nézett, amint elborították az emlékek. – Három év! – mondta halkán.

– De most már itt vagy újra.

– Igen, visszajöttem. Pontosabban két hét múlva térek vissza.

– A Foro Italico salakján.

A lány mosolyában inkább elszántság volt, mint öröm.

– Még sosem nyertem azon az átkozott olasz salakon, de most fogok.

– A tempód volt az oka.

A mögötte megszólaló hangra Asher megmerevedett, Chuck mégis csak egy szikrányi érzelmefelvillanást látott a szemében, mielőtt visszanyerte a nyugalmát. Amint odafordult Tyhoz, a férfi legelőször azt állapította meg, hogy nem voltak túlzók az emlékei a lány szépségéről, másodszor pedig azt, hogy az önuralma ugyanolyan óriási, mint régen.

– Mindig is ezt mondtad – felelte Asher nyugodt hangon, ám a gyomra görcsbe rándult. – Gyönyörűen játszottál, Ty... legalábbis az első szett után.

Alig fél méter választotta el őket, csendben méregették egymást. Egyikük sem talált a másikon semmi változást, mintha el sem telt volna az a három év. A lány hirtelen arra gondolt, hogy húsz év sem változtatna semmit. Szíve akkor is vadul kalapálna, vére akkor is felforrna a férfi láttán. Eddig is így volt, ezután is így lesz. Gyorsan félresöpörte ezeket a gondolatokat. Ha meg akarja őrizni a nyugalmát, nem szabad emlékeznie.

A győztest követő újságírók tovább faggatták Tyt, és most már őt is. Egyre kisebb gyűrűt vontak köréjük, közelebb tolva őket egymáshoz. A férfi erre szó nélkül megragadta Asher karját, és behúzta őt maga után az épp mellette lévő ajtón. Az, hogy az ajtó a női mosdóba vezetett, egyáltalán nem zavarta. Elfordította a zárat, szembefordult a lánnyal, és lazán nekitámaszkodott az ajtónak, míg Asher feszülten, egyenes derékkal állt a kis helyiség közepén.

Ahogy fél órával korábban is tette, Ty nem sajnálta az időt, alaposan megnézte magának a lányt. Szeme ide-oda cikázott – amúgy is ritkán volt nyugodt a tekintete –, de nem lehetett megállapítani, milyen érzelmeket tükröz. A férfi még ellazultan is erőt sugárzott, pezsgett benne az energia, nyugalma vihar előtti csend. Asher állta a tekintetét, és dacos nyugalma megindította Tyt. Mindig is

hatással volt rá az a rendkívüli képessége, ahogy meg tudta őrizni derűs higgadságát. Meg tudta volna fojtani miatta.

– Semmit sem változtál, Asher.

– Tévedsz – felelt a lány, és közben szidta magát, amiért nem tudja lecsillapítani felgyorsult szívverését.

– Valóban? – vont a fel a szemöldökét egy pillanatra a férfi. – Majd meglátjuk.

Ty szeretett fizikai kontaktust teremteni azzal, akivel beszélt. Folyton gesztikulált, megérintette a másikat. Asher élénken emlékezett az érintésére a karján, a haján, a vállán. Ezzel a közvetlenségével, lazaságával nyerte meg annak idején, és ez is távolította el tőle. Most, ahogy ott álltak közvetlen közel, a lány meglepődött azon, hogy a férfi nem ér hozzá, csak nézi, tanulmányozza figyelmesen.

– Én viszont észrevettem rajtad egy változást – dobta vissza Asher a labdát. – Nem vitatkoztál a játékvezetővel, és nem ordítottad le a vonalbíró – mosolyodott el halványan –, még téves ítélet után sem.

Ty enyhén gúnyos mosollyal válaszolt:

– Egy ideje már nem teszek ilyesmit.

– Valóban? – A lány kényelmetlenül érezte magát, de csak vállat vont. – Nem kísértem figyelemmel a bajnokságokat.

– Gyökerestől kitepted, Asher? – kérdezte a férfi lányan.

– Igen. – A lány szabadulni akart, de nem volt hová mennie. A mosdók fölötti tükör megkettőzte az alakját... ahogy Tyét is. Hirtelen mozdulattal hátat fordított a tükörképnek. – Igen – ismételte –, így volt a legtisztább.

– És most?

– Most újra játszani fogok – felelte egyszerűen Asher.

Lassan körülölelte Ty ismerős illata, az izzadság, a győzelem és a férfitest kipárolgásának mámorító elegye. A nyugodt felszín alatt Asher gondolatai hirtelen irányt változtattak. Éjszakákra, délutánokra, esős reggelekre emlékezett. Ty megmutatta neki, mire képes együtt egy férfi és egy nő. Olyan ajtókat nyitott meg előtte, melyeknek a

létezéséről sem tudott. Leküzdött minden akadályt, legyőzte a lány tartózkodását, lebontotta a védekezésül maga köré épített falakat, és megtalálta az igazi Ashert.

Ó, Istenem, ne engedd, hogy megérintsen! – fohászzkodott a lány, és összefonta az ujjait. Bár le nem vette a szemét az arcáról, Ty észrevette a mozdulatot, és felismerte. Elmosolyodott.

– Rómában?

Asher legyűrte magában a késztetést, hogy nyeljen egyet.

– Rómában. Ott kezdek, nem kiemelten. Istenem, már három éve...

– Milyen a fonákod?

– Jó. – A lány ösztönösen felemelte az állát. – Jobb, mint valaha.

Ty ujjai Asher karja köré fonódtak, s a lány tenyere nyirkos lett az izgalomtól.

– Mindig meglepett, mekkora erő van ebben a vékonyka karban. Még mindig súlyt emelsz?

– Igen.

Ty keze a lány könyökére siklott, és keserű örömmel töltötte el, hogy érezhette a vére vad lüktetését.

– Lady Wickerton tehát újból megtiszteli a pályát – mondta lágyan.

– Miss Wolfe – helyesbített Asher. – Visszavettem a lányneveimet.

A férfi pillantása a lány gyűrűtlen kezére esett.

– Végleg kimondták a választ?

– Ki. Három hónappal ezelőtt.

– Kár. – A férfi tekintete elsötétült a haragtól. – Annyira jól állt neked ez a cím! El tudom képzelni, hogy úgy illetél az angol udvarházba, mint egy értékes Wedgwood porcelán. Szalonok, inasok... – dűnnyögte, majd alaposan szemügyre vette Asher arcát, mintha újra és újra az emlékezetébe akarná vésni. – Beleillesz abba a környezetbe.

– Várnak rád a riporterek – figyelmeztette őt a lány, aztán oldalt lépett, hogy elosonjon a férfi mellett.

Ty azonban erősen fogta, és nem engedte.

– Miért, Asher? – Megígérte magának, hogy ha valaha látja még a lányt, nem teszi fel neki ezt a kérdést. Pusztán büszkeségből. A büszkeségnél azonban erősebbnek bizonyult az indulat, és kibukott belőle, ami kínozza, fájdalmat okozva mindkettejüknek. – Miért így mentél el? Miért rohantál el, és mentél hozzá ahhoz az átkozott angol fajankóhoz úgy, hogy egyetlen szót sem szóltál nekem?

A lánynak a szeme sem rebbent az acélmarok szorításától, meg sem próbálta kiszabadítani magát.

– Az csak rám tartozik.

– Csak rád? – ragadta meg a férfi Asher mindkét karját. – Hónapok óta együtt éltünk, az egész átkozott turné alatt. Éjjel még az ágyamban feküdtél, aztán már csak annyit hallottam rólad, hogy megszöktél valami angol lorddal! – Ty önuralma egyre gyengült, és megrázta a lányt. – A húgomtól kellett megtudnom! Annyi tisztesség sem volt benned, hogy személyesen add ki az utamat.

– Tisztesség? – vágott vissza Asher. – Nem fogok épp veled a tisztességről vitatkozni, Ty. – Lenyelte a vádakat, mert megfogadta, hogy sohasem fogja őket a férfi fejéhez vágni. – Döntöttem, és nem kell megindokolnom előtted a döntésemet.

– Szerelmesek voltunk – emlékeztette Ty keményen –, együtt éltünk majdnem hat hónapig!

– Nem én voltam az első nő az ágyadban.

– Ezt eleve tudtad.

– Igen, tudtam. – Asher legszívesebben megütötte volna, akkorára nőtt benne a kilátástalan indulat. – Meghoytam egy döntést, ahogy később egy másikat. És most engedj!

Hüvös, kulturált önuralma mindig is lenyűgözte, ugyanakkor dühítette Tyt. Mindenkinél jobban ismerte a lányt, még a saját apjánál is jobban, a volt férjéről nem is beszélve. Belül remegett, de kifelé maga volt a megtestesült nyugalom, sőt enyhe megvetéssel nézett fel rá. A férfi legszívesebben megrázta volna, mint Krisztus a vargát. De még ennél is jobban szerette volna újra érezni az ajka ízét,

kitörölni emlékezetéből az eltelt három évet egy hosszú, mohó csókkal. Egyszerre tüzelte vágy és harag, s tudta, ha bármelyiknek enged, nem lesz megállás. Még túlságosan fájt a seb.

– Még nem végeztünk, Asher – mondta fenyegetően, de a szorítása engedett. – Még tartozol nekem.

– Nem! – A lány védekezően, dühösen kirántotta a karját Ty markából. – Nem tartozom neked semmivel.

– Három évvel – mosolyodott el a férfi azzal a kihívó, gúnyos mosollyal, amellyel a pályáról is nézte. – Három évvel tartozol nekem, és istenemre, fizetni fogsz.

Elfordította a zárat, kinyitotta az ajtót, és hátralépett, hogy a lány a kint tülekedő riporterek karjába fusson.

– Milyen érzés újra itthon lenni az Államokban, Asher?

– Jó volt hazajönni.

– Mi igaz a hírekből, hogy visszatér a profi teniszhez?

– Rómában készülök visszatérni, az európai körverseny első állomásán.

Sorjáztak a kérdések, a válaszok. Egy felvillanó vaku fényétől káprázni kezdett a lány szeme. A sajtó mindig megrémítette. Emlékezett apja állandó figyelmeztetésére: ne mondj semmivel se többet, mint amennyi feltétlenül szükséges! Ne engedd nekik, hogy meglássák a valódi érzéseidet, különben felfalnak!

Belül háborogva, látszatra mégis könnyedén állta a mohó riportterfalka rohamát. Hangja nyugodt volt, és magabiztos, ujjai szorosan összefonódtak. Mosolyogva végignézett a folyosón, egérutat keresve. Ty eközben nyeglén támaszkodott a falnak, és egy cseppet sem segített.

– Ott lesz az apja Rómában, hogy megnézze a játékát?

– Lehetséges – jött a bizonytalan felelet, mögötte gondosan leplezett szívfájdalom, szomorúság.

– Azért vált el Lord Wickertontól, hogy újra játszhasson?

– A válasomnak semmi köze a hivatásomhoz. – Féligazság, ügyesen álcázott feltörő harag.

– Nem ideges amiatt, hogy olyan fiatal teniszezőkkel kerül szembe, mint Kingston, vagy olyan régi ellenfelekkel, mint Martinelli?

– Már alig várom. – Könnyedén elrejtett félelem és kétely.

– Ön és Starbuck újra egy pár?

Egy pillanatra itt már felszínre tört a düh.

– Starbuck inkább egyesben játszik – sikerült végül Ashernek kivágnia magát.

– Jól tartásák nyitva a szemüket, uraim, hátha még ez is megváltozik egyszer! – szólt ekkor közbe a szokott pökhendiséggel Ty, majd átkarolta a lány merev vállát. – Ki tudja előre, mi fog történni, igaz, Asher?

Fagyos mosoly volt a válasz.

– Te mindig is kiszámíthatatlanabb voltál, mint én.

A férfi visszamosolygott.

– Valóban? – felelte, majd lehajtotta a fejét, és lágyan súrolta ajkával a lány száját.

A riporterhad izgatottan felhördült, villantak a vakuk. Amint az ajkuk találkozott, egymás szemébe néztek. Asher tekintetéből harag süttött, Ty szeme nevetett, ugyanakkor telve volt komor céltudatossággal. Aztán a férfi lassan felemelte a fejét.

– Az Arcnak és nekem van némi pótolnivalónk.

– Rómában? – kiáltott be egy riporter.

Ty elvigyorodott, és közelebb húzta magához a lányt.

– Végül is ott kezdődött.

